

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.507 van 19 maart 2004
in de zaak A. 92.544/X-9593.**

In zake : Christel VAN PUTTE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PEETERS,
kantoor houdende te 2920 KALMTHOUT,
Vogelenzangstraat 31

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. HEYVAERT,
kantoor houdende te 9200 DENDERMONDE,
Gentsesteenweg 108-110.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Christel VAN PUTTE op 9 juni 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 9 maart 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van haar beroep tegen het besluit van 1 oktober 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij haar de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het verbouwen van een woning gelegen te Beveren, Zillebeek 60, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 677f;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekster;

Gelet op de beschikking van 18 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. AERTS die, loco Advocaat A. PEETERS verschijnt voor verzoekster;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster de regularisatievergunning heeft aangevraagd voor het verbouwen van een woning gelegen te Beveren, Zillebeek 60, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 677 f; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen bij besluit van 1 oktober 1998 het beroep van verzoekster tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren houdende weigering van de vergunning niet heeft ingewilligd; dat verzoekster op 12 november 1998 beroep heeft ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media bij besluit van 9 maart 2000 heeft beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot haar belang bij het beroep in haar verzoekschrift stelt dat "het (...) niet voor betwisting vatbaar (is) dat (zij) als eigenares van de betrokken woning over het vereiste persoonlijke, rechtstreekse en actuele belang beschikt";

Overwegende dat de verzoekende partij inzake haar belang bij het beroep in haar laatste memorie uiteenzet wat volgt:

"In hoofddorde dient (...) te worden gesteld, dat de gehele procedure zoals vooropgesteld in de artikelen 158 en 159 van het decreet dd. 18 mei 1999

onmogelijk toepasselijk kunnen zijn op een situatie in april 1998. Verzoekster kan onmogelijk worden verweten formaliteiten te hebben vervuld die ten tijde van het verzoek tot regularisatie en zelfs de hoger beroepsprocedure bij de Bestendige Deputatie eenvoudigweg niet van kracht waren. Zulks zou immers neerkomen op een retroactieve toepassing van de wet, hetgeen ongeoorloofd is.

Daarbij kon, zelfs indien per impossibile het decreet dd. 18 mei 1999 toepasselijk zou zijn, het litigieuze certificaat niet worden verkregen. Voorwaarden voor opstelling van het certificaat zijn immers luidens art. 158 §2 van het decreet dd. 18 mei 1999 dat de regularisatievergunning effectief werd aangevraagd (affirmatief in casu), kon worden verleend (quod non in casu) en de transactiesom terzake zou worden betaald (enig bewijs ligt hiervan niet voor).

In deze hypothese is art. 154 § 2 in fine van toepassing, waarbij de Stedenbouwkundige Inspecteur verzoekster diende in te lichten over de weigering van het vergelijk, gelet op het feit dat ongunstig advies werd verleend aangaande de regularisatieaanvraag ten gronde.

Samenvattend kan aldus worden gesteld dat verzoekster redelijkerwijze geen toepassing dient te maken van een decreet dat slecht twee jaar nadien toepasselijk zou zijn, ondergeschikt dient te worden gesteld dat het door het Auditoraat vereiste certificaat niet kon worden afgegeven gelet op de manifeste niet-ervulling van de voorwaarden daartoe.";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat zulks geen retroactieve toepassing op de vergunningsaanvraag inhoudt van de op 1 mei 2000 in werking getreden regelgeving, maar een toepassing is van het beginsel dat de vergunningverlenende overheid, wanneer zij uitspraak doet over een vergunningsaanvraag, er als orgaan van het actief bestuur toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat zij over de aanvraag uitspraak doet; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, uit artikel 159, § 1, D.R.O. blijkt dat enkel die aanvragen waarvoor een vergelijk kan worden getroffen, in aanmerking komen voor het verlenen van een "regularisatievergunning"; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoekster derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat,

aangezien een verzoeker reeds op dat ogenblik moet doen blijken van het rechtens vereiste belang, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.